

Poveste nouă.

Sorina

Poveste nouă.

Singură și tristă luna mă găsește,
cu ochii mai verzi decât frunza,
cu frunze tot verzi, pictate pe bluza,
țesută din raza de lună orbește.

Ochii-mi secați de lacrimi, lucesc,
spre sfinții pictați pe pereți se-ndreaptă,
ce privindu-mă blând, parcă-așteaptă,
tăcerea să-mi fie al nopții firească.

Prin ei, sufletul îmi zboară-n visare,
ursitele-mi sunt deja adormite
în poveștile reci, atât de-nvechite,
mai vechi decât pe cer Carul Mare.

Încep așteptări cu nume de lună,
simțind cum îmi curg lacrimi pe față,
din noapte se face încet dimineată
și-aștept, o poveste mai nouă, mai bună!